

Sygn. akt *XVII AmE 49/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR (del.) Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant:	Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. A. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA (...)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2011 r. Nr (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

SSR del. Anna Maria Kowalik

Sygn, akt XVII AmE 49/12

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 30 grudnia 2011 roku pozwany -Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że powódka - Z. A. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) odmówiła udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku -Prawo energetyczne w wyznaczonym terminie i za to zaniechanie wymierzył karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (pięciu tysięcy złotych), co stanowiło (...) % ustalonego przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2010 roku (k.4-8).

Od powyższej Decyzji powódka - Z. A. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) złożyła odwołanie, w którym zaskarżyła decyzje w całości, zarzucając niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności niewyjaśnienie przyczyn nieudzielenia przez skarżącą odpowiedzi na powołaną w zaskarżonej decyzji korespondencję, błędną kwalifikację zarzucanego uchybienia i niewspółmierność orzeczonej kary pieniężnej.

W tej sytuacji wniosła o (k.12-21):

- 1) Zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania

administracyjnego;

2) Uchylenie decyzji o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ administracji

3) Zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz skarżącej kosztów procesu według norm przepisanych (k.10).

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Z. A. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) (dalej Z. A.) prowadzi koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (zwanego dalej „Prezesem URE”) z dnia 8 grudnia 2004 roku nr (...).

Pismami z dnia 19 kwietnia 2011 roku, doręczonym w dniu 13 maja 2011 roku (k.7) i z dnia 22 czerwca 2011 roku, doręczonym w dniu 13 lipca 2011 roku (k.8), Prezes URE, działając na podstawie art. 28 ustawy Prawo energetyczne (dalej ustawy), wezwał Z. A. do przedstawienia informacji dotyczącej dokonanej w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku sprzedaży energii elektrycznej, w związku z koniecznością zbadania realizacji obowiązków określonych w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy. Do pism dołączono pouczenie, że odmowa udzielenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE do przekazania informacji, o których mowa w art. 28 ustawy podlega karze zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy.

Obydwa pisma pozostały bez odpowiedzi.

W związku z powyższym Prezes URE, pismem z dnia 16 września 2011 roku, zawiadomił Z. A. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, w związku z odmową udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy. Zawiadomienie Przedsiębiorca odebrał w dniu 30 września 2011 roku (k.12 zpo).

Pismem z dnia 21 października 2011 roku Prezes URE zawiadomił Z. A. o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego uznając je za wiarygodne i wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Nie uzasadnione są twierdzenia powódki, iż nie otrzymała żadnej korespondencji kierowanej do niej przez Prezesa URE, gdyż znajdujące się w aktach postępowania administracyjnego zwrotne potwierdzenia odbioru korespondencji przeczą temu. Pierwsze pismo w sprawie z dnia 19 kwietnia 2011 roku zostało odebrane w dniu 13 maja 2011 roku przez M. A., który legitymował się pełnomocnictwem do odbioru korespondencji w imieniu powódki (k.7), tak samo jak pismo z dnia 22 czerwca 2011 roku doręczone w dniu 13 lipca 2011 roku (k.8). Okoliczność, że powódka osobiście nie odbierała

kierowanej do niej korespondencji, nie oznacza, że korespondencja ta została jej skutecznie doręczona.

Stosownie do przepisu art 43 kpa „W przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorca domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi” Zatem doręczenie korespondencji dorosłemu domownikowi, sąsiadowi czy pełnomocnikowi ustanowionemu do odbioru korespondencji jest równoznaczne z doręczeniem jej adresatowi ze wszystkimi tego skutkami. Warto również dodać, że pełnomocnik odbierający korespondencję posługiwał się firmową pieczęcią powódki, co oznacza, że działał w jej

imieniu. Ponadto powódka w toku postępowania administracyjnego oraz przed Sądem nie kwestionowała faktu, że M. A. nie jest upoważniony do odbioru korespondencji w jej imieniu oraz nie ma prawa posługiwać się firmową pieczętą. Co więcej całą korespondencję skierowaną z sądu do powódki odebrała ta sama osoba, co w postępowaniu administracyjnym.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd uznał, że korespondencja kierowana do powódki przez Prezesa URE została doręczona prawidłowo, a zatem powódka była zobowiązana do zastosowania się do wezwania z dnia 19 kwietnia i 22 czerwca 2010 roku.

Skarżąca w odwołaniu stwierdziła, że przekazała pozwanemu żądane informacje przed upływem terminu wskazanego w pierwszym wezwaniu, o którym dowiedziała się z zaskarżonej decyzji, a zatem żadnym uchybieniem z jej strony nie może być mowa (k.12 akt sądowych). Niestety na poparcie swoich twierdzeń powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, pomimo, że z akt postępowania administracyjnego wynika, że do momentu wydania zaskarżonej decyzji powódka nie zastosowała się do wezwania zawartego w pismach Prezes URE z dnia 19 kwietnia i 22 czerwca 2011 roku.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, a ponadto podniósł, iż Prezes URE jest uprawniony na mocy art. 28 ustawy do żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenia dla oceny wykonywanych obowiązków, o których mowa w art. 9a ustawy. W odniesieniu do przepisów regulujących mechanizmy wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii oraz w wysokosprawnej kogeneracji, ich monitorowanie,

egzekwowanie i ocena realizacji pozostaje niewątpliwie w kompetencji Prezesa URE. Realizacja w/w mechanizmów wsparcia konkretyzuje się min poprzez uiszczenie opłaty zastępczej w odpowiedniej wysokości przez podmioty zobowiązane, o czym stanowi art. 9a st. 1 i 8 ustawy. Powódka pomimo dwukrotnego wezwania do złożenia odpowiednich dokumentów i wyjaśnień odnośnie zbadania realizacji obowiązków określonych w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy, nie udzieliła odpowiedzi. Tymczasem zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów poglądem nie otrzymanie przez Prezesa URE żądanych informacji o prowadzonej działalności gospodarczej jest okolicznością wystarczającą do przyjęcia, iż obowiązek udzielenia informacji Prezesowi URE o prowadzonej działalności gospodarczej nie został wykonany i do wszczęcia w związku z tym postępowania o nałożenie kary pieniężnej. Niewykonanie bowiem obowiązku udzielenia informacji Prezesowi URE, stanowi odmowę jej udzielenia (wyrok SOKiK z dnia 12 grudnia 2006 roku, sygn. akt XVII AmE 44/06).

W ocenie Sądu Prezes URE słusznie zarzucił przedsiębiorcy, iż nie wypełnił nałożonego na niego ustawowego obowiązku udzielenia informacji, o których mowa w art. 28 ustawy. Tym samym uniemożliwił ustalenie stanu faktycznego poziomu wykonania przez powódkę obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy.

Odnosząc się do zarzutu powódki, iż wymierzona kara nie uwzględnia jej możliwości finansowych, należy zgodzić się ze stanowiskiem Prezesa URE, że stanowi ona (...) % przychodu powódki, co zostało ustalone w oparciu o dane znane Prezesowi URE z urzędu, a zgodnie z przepisem art. 56 ust 3 ustawy wysokość kary nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego podmiotu gospodarczego wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Ponadto należy zauważyć, że przy ustalaniu wysokości kary Prezes URE bierze pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Okoliczności te również zostały uwzględnione przez pozwanego przy wydaniu decyzji, albowiem powódka już wcześniej dwukrotnie tj. w 2006 i 2008 roku była karana za naruszenie obowiązku wynikającego z art. 28 ustawy. Tym samym powódka nie zaprzestała naruszania prawa i nie dała podstaw do zastosowania przepisu art. 56 ust 6a ustawy umożliwiającego odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli stopień

szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Niewątpliwie zachowanie powódki nosi znaczny stopień szkodliwości, albowiem jest wyrazem lekceważenia obowiązków ustawowych, jakie nakłada na nią ustawodawca w związku z byciem przedsiębiorcą posiadającym koncesję na wytwarzaniu energii elektrycznej, a tym samym utrudnia Prezesowi URE realizację jego ustawowych

obowiązków. Jednocześnie do dnia zakończenia postępowania administracyjnego powódka nie wykonała ciążącego na niej obowiązku. Co więcej z dokumentów dołączonych do akt sprawy przez powódkę wynika, iż dopiero w toku postępowania, które zostało zakończone wydaniem decyzji w dniu 27 lutego 2013 roku (k.46) powódka udzieliła informacji, o których mowa w art. 28 ustawy i zobowiązała się do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa (k.48 - uzasadnienie). Okoliczność ta stała się też powodem odstąpienia przez Prezes URE od wymierzenia powódce kary pieniężnej za naruszenie przepisu art. 28 ustawy.

Odnosząc powyższe rozważania do wysokości kary pieniężnej Sąd zważył, że została ona ustalona prawidłowo, z uwzględnieniem przesłanek określonych w przepisach art. 56 ust. 3 i 56 ust. 6 Prawa energetycznego. W ocenie Sądu kara jest adekwatna do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości finansowych powódki.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na zasadzie art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSR (del.) Anna Maria Kowalik